

רע"פ 1042/14 - פרנקו יצחק נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 1042/14

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: פרנקו יצחק

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, מיום 2.1.2014, בעפ"ת 12-13-22271, שניתן על-ידי כב' השופט ר' בן-יוסף

בשם המבקש: עו"ד דוד גולן

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט ר' בן-יוסף), בעפ"ת 12-13-22271, מיום 2.1.2014. בפסק דינו דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב-יפו (כב' השופט י' ויטלסון - סג"נ), בת"ד 12059-09, מיום 17.11.2013.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום, במסגרתו ייחסו לו העבירות הבאות: אי-ציות לתמרור ב-37, לפי תקנה

עמוד 1

64(ד) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: תקנות התעבורה), בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: פקודת התעבורה); נהיגה בקלות ראש, לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה, בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה; אי-מסירת פרטים, לפי תקנה 144(א)(3) לתקנות התעבורה, בקשר עם סעיף 38(1) לפקודת התעבורה; אי-הגשת עזרה, לפי תקנה 144(א)(2) לתקנות התעבורה, בקשר עם סעיף 38(1) לפקודת התעבורה; אי-עצירה במקום תאונה, לפי תקנה 144(א)(1) לתקנות התעבורה, בקשר עם סעיף 38(1) לפקודת התעבורה; ונהיגה ללא רישיון, לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה.

מכתב האיטום עולה, כי ביום 27.4.2009, בשעה 17:30 לערך, נהג המבקש ברכב ברחוב וולפסון, בעיר תל אביב-יפו. אגב נסיעה, התקרב המבקש לצומת עם רחוב צ'לנוב, בו ממוקם תמרור ב-37 (עצור ותן זכות קדימה לתנועה בדרך החוצה). חרף כך, נהג המבקש את רכבו בקלות דעת ובחוסר תשומת לב מספקת לכביש; מנע את זכות הקדימה של אופנוע אשר חצה, באותה עת, את הצומת בניצב אליו; והתנגש בו. לאחר קרות התאונה, נס המבקש מן המקום מבלי למסור את פרטיו, ומבלי לסייע לרוכב האופנוע, אסי זדה (להלן: זדה) שנותר שרוע על הכביש.

כתוצאה מהתאונה, נחבל זדה וסבל משבר בשורש כף היד וקרעים בטחול. כמו-כן, ניזוקו כלי הרכב שהיו מעורבים בתאונה.

3. בדיון שהתקיים ביום 3.5.2012, הרשיע בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב-יפו (להלן: בית המשפט לתעבורה), את המבקש, על סמך הודאתו, בעבירות שיוחסו לו בכתב האיטום. זאת, במסגרת הסדר טיעון בגדרו סוכם, בין היתר, כי רכיב העונש המרכזי יהיה מאסר בן ארבעה חודשים, שירוצה בדרך של עבודות שירות, בכפוף לחוות דעתו של הממונה על עבודות השירות (להלן: הממונה).

דא-עקא, שחוות הדעת שניתנה על-ידי הממונה הייתה שלילית, באשר צוין בה, כי "נוכח הערכות העבר לעניין אופן ביצוע עבודות שירות קודמות על-ידי [המבקש]", לא נמצא מקום להשמתו של המבקש בעבודות שירות. המבקש סבר כי מדובר בחוות דעת בלתי סבירה, ובית המשפט לתעבורה נעתר לבקשתו לזמן את נציגת הממונה להעיד בפניו, בנוגע להתנגדות לקלוט את המבקש למסגרת של עבודות השירות. בעדותה, תיארה נציגת הממונה את התנהלותו הקלוקלת של המבקש, כאשר הוטלו עליו עבודות שירות בעבר, ולפיכך, חזרה על העמדה שהובעה במסגרת חוות הדעת, השוללת את שילובו של המבקש בעבודות שירות.

בגזר דינו מיום 17.11.2013, אימץ בית המשפט לתעבורה, את האמור בחוות הדעת שהוגשה מטעמו של הממונה. זאת, בשים לב להתנהלותו הנפסדת של המבקש בעבר, כאשר במקרה אחד הופסקו עבודות שירות שהוטלו עליו, כך ששארית העונש רוצתה במאסר בפועל; ובמקרה אחר, הושלם ביצוע של 6 חודשי עבודות שירות, רק בחלוף 9 חודשים. עוד הובהר, כי במהלך עבודות שירות אלו, נרשמו לחובתו של המבקש "איחורים, היעדרויות עליהן לא דיווח, בוצעו לו 4 שיחות אזהרה אך הן לא נשאו פרי, נוסף לכך הוא התנהג בחוצפה למעסיק, עבר מספר מקומות עבודה ועוד". לפיכך, ולאור עברו הפלילי והתעבורתי של המבקש, הגיע בית המשפט לתעבורה לידי מסקנה, כי אין מנוס מלהורות כי המבקש יישא את עונשו במאסר בפועל, והשית על המבקש ארבעה חודשי מאסר לריצוי בפועל. כמו-כן, הוטלו על המבקש עונשים נוספים, כמפורט בגזר הדין.

יוער, כי במסגרת גזר הדין, ציין בית המשפט לתעבורה, כנראה בטעות, כי המבקש הורשע בשלוש עבירות

בלבד, אולם כאמור, המבקש הורשע בהכרעת הדין בכל שש העבירות אשר ייוחסו לו.

4. ערעורו של המבקש התמקד בהחלטתו של בית המשפט לתעבורה, כי עליו לשאת בעונש של מאסר בפועל. כמו-כן, חזר המבקש בערעורו על השגותיו לגבי חוות דעתו השלילית של הממונה. בפסק דינו דחה בית המשפט המחוזי את הערעור, תוך שהוא סומך את ידיו על הטעמים שהופיעו בגזר דינו של בית המשפט לתעבורה.

הבקשה לרשות ערעור

5. ביום 9.2.2014, הגיש המבקש, באמצעות בא-כוחו עו"ד דוד גולן, את בקשת רשות הערעור המונחת לפניי. הבקשה מכוונת נגד עונש המאסר בפועל שנגזר על המבקש, ונגדו בלבד. בגוף הבקשה נטען, כי היא מעלה מספר סוגיות עקרוניות שיש להעניק בגינן רשות ערעור. תחילה, נטען כי הממונה כשל בביצוע המוטל עליו, משלא מצא מקום שיעסיק את המבקש בעבודות שירות, ולא ציין באילו פעולות נקט לשם כך. לפיכך, נטען, כי שגו הערכאות הקודמות, כאשר פסקו כשם שפסקו, בהסתמך על חוות דעתו של הממונה.

עוד גרס המבקש בבקשתו, כי על בית המשפט לתת את דעתו לשאלה, האם תקופת מאסר אותה יש לרצות בדרך של עבודות שירות, הינה "מקבילה ושווה" לתקופת מאסר זהה באורכה, המבוצעת בדרך של מאסר בפועל. נטען, בהקשר זה כי המשיבה לא גילתה את דעתה, כי במקרה שחוות דעתו של הממונה לא תאפשר את ריצוי המאסר בדרך של עבודות שירות, היא תעתור לעונש מאסר לריצוי בפועל, למשך אותו פרק זמן. לפיכך, ממשיך המבקש וטוען, חורג העונש שהושת עליו, מהסדר הטיעון שהוסכם בין הצדדים.

לבסוף, גורס המבקש, כי הערכאות הקודמות לא גזרו את עונשו בהתאם להוראותיו של תיקון 113 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), ולטעמו, אף מסיבה זו יש להעניק לו רשות ערעור.

דין והכרעה

6. הלכה שקנתה לה שביתה בשיטת משפטנו היא, כי רשות ערעור בפני בית משפט זה, שמורה אך למקרים המעוררים שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה ציבורית רחבת היקף, החורגת מעניינם של הצדדים לבקשה, וכן במקרים יוצאי דופן בהם קיים חשש כי למבקש נגרם עיוות דין או אי-צדק (רע"פ 1000/14 רומנו נ' מדינת ישראל (10.2.2014); רע"פ 7579/13 אבו קוידר נ' מדינת ישראל (26.1.2014); רע"פ 5959/13 לאור נ' מדינת ישראל (21.1.2014)). חרף ניסיונותיו של בא כח המבקש לשוות לבקשה נופך עקרוני, ולעטות עליה כסות של סוגיה מהותית, סבורני, כי למעשה היא נסבה סביב עניינו הפרטי של המבקש, הא ותו לא. בנוסף, לא מצאתי, כי נגרם למבקש עיוות דין או אי צדק. לפיכך, דין העתירה להידחות.

יתרה מזאת, הבקשה המונחת לפניי, בגדרה חוזר המבקש בפעם השלישית על השגותיו בנוגע לחוות הדעת שהוגשה מטעם הממונה, היא בגדר ניסיון למעין "מקצה שיפורים", תוך חזרה על הטיעונים שהועלו בפני הערכאות

עמוד 3

הקודמות - עניין שאין לו מקום, במסגרת ההליך של בקשת רשות הערעור, בו עסקינן (רע"פ 8338/13 קסלטי נ' מדינת ישראל (9.2.2014); רע"פ 6032/13 שלהבת נ' יו"ר הוועדה המקומית לתכנון ולבניה טבריה (19.1.2014); רע"פ 6615/13 שוויקי נ' מדינת ישראל (29.10.2013); רע"פ 5629/13 פלאח נ' הוועדה המקומית לתכנון ובניה- עיריית מגדל העמק (15.10.2013)).

למעלה מן הצורך אתייחס בקצרה לגופם של דברים. טענתו של המבקש בנוגע ליישומו של תיקון 113 לחוק העונשין נפתרת מאליה, מאחר שהתיקון חל רק במקרים בהם ניתנה הכרעת הדין מיום 10.7.2012 ואילך, ואילו הכרעת הדין בעניינו של המבקש, ניתנה ביום 3.5.2012 (ראו גם, רע"פ 8046/13 זוהר נ' מדינת ישראל (4.2.2014), פסקה 7). באופן דומה אין ממש בטענתו של המבקש, באשר לחריגה מהסדר הטיעון, שכן בפרוטוקול הדיון מיום 5.6.2012, בו הוצג הסדר הטיעון, ציין בא-כח המשיבה מפורשות, כי נשיאת המאסר בעבודות שירות, תהא בכפוף לחוות דעתו של הממונה.

7. על יסוד האמור לעיל, ומשלא מצאתי טעם להורות על עריכתו של דיון ב"גלגול שלישי", דינה של בקשת רשות הערעור להידחות.

ניתנה היום, י"א באדר א' התשע"ד (11.2.2014).

שׁוֹפֵט